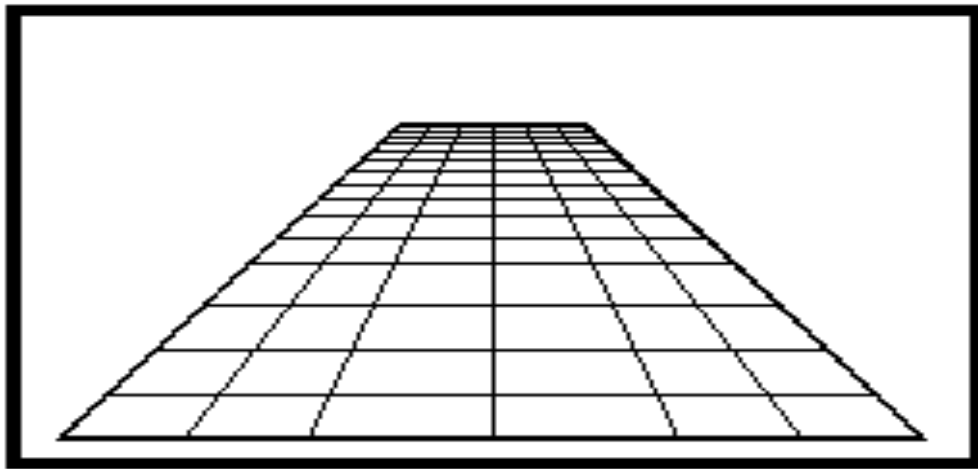

Kuulopsykologiaa...

Teatterikorkeakoulun luentomoniste 80-01-13, Otto Romanowski. Monisteen tarkoituksena on toimia jonkinlaisena alkeellisena tiedonlähteenä äänitapahtumien rekisteröinnin ja prosessoinnin näkymistä sekä olla innovatiivisen ja kokeilevan toiminnan herättäjä.

Havaitsemisesta:

Tieteellisissä kokeissa havaitaan eroja havaintojen ja fyysikaalisen todellisuuden välillä. Kaikki havaintomme ovat aistielinten sekä hermoston yhdessä tuottamia ja näin ollen rajallisia. Kyseessä ei ole havaintokoneiston puutteellisuus, vaan havaintomekanismin erittäin korkealle kehittyneeseen hermostolliseen säätelyyn, joka pohjautuu geneettiselle perimälle sekä oppimisen kautta saaduille tiedoille. Esimerkiksi tasolla esiintyvä viivasekamelnska hahmottuu 3-ulotteiseksi perspektiiviksi. Samoin tapahtuu myös 3-ulotteisuuden tajuaminen; vaikkapa kaukaisuuteen katoavat kiskot jne. (kuva 1).

kuva 1

Havaintojemme pohjana ovat **reseptoriprosessit**, joiden tutkimisessa tulevaisuus tarjoaa yhä enemmän yhteistyötä muiden tieteenalojen kanssa (mm. biologia, neurofysiologia ja informaatioteoria).

Meihin kohdistuu jatkuva informaatiovirta josta kulloinkin valitsemme meille merkityksellisen tiedon. Kuunnellessamme vaikkapa esitystä lavalla, olemme kohdistaneet **aktiivisen kuuntelumme** näköaistin avulla tiettyihin tapahtumiin lavalla ja valikoimme tiedonvirtaa.

Silti ympäristössämme joku rapistaa makeispaperia, avaa kassia, kuiskuttaa naapurille, narisuttaa tuolia, selaa ohjelmalehtistä jne. Kuulemme myös oman hengityksemme, sydämen lyönnit, vaatteiden kahinan, kaukaisen liikenteen melun ja vieläpä tuuletuslaitteiston metelin. Kuitenkin koska haluamme ja odotamme kuulevamme tiettyä informaatiota oletetulta suunnalta ja vielä mielikuvituksemme täydentää havaintoa, voimme vaivattomasti seurata tässä melskeessä eri tapahtumia (ns. cocktail-kutsu tilanne).

Akustisen tiedonvirran jäsentäminen vaatii siis aktiivista kuuntelua, tarkkaavaisuutta. Havaintojen tarkkuus on kääntäen verrannollinen havaintokentän laajuuteen. Lisäksi eri henkilöiden kesken esiintyy suuria tarkkaavaisuuseroja. Esimerkiksi tunnelinään omaava lentäjä on todennäköisesti hyvin lyhyen aikaa hengissä.

Hermostossamme tapahtuu todennäköisesti monen informaatiolähteen simultaaniprosessointia mutta vain muutama mahtuu tietoisuuteemme. Kuulokentässä ärsykkeet jäsentyvät erilaisiksi havaitokokonaisuuksiksi; puhe, musiikki, ympäristön taustääänet, kehon äänet, hälytyssignaalit jne. Eri ryhmiin kuuluvien ärsykkeiden simultaaniseuranta on paljon helpompaa kuin jos ärsykkeet kuuluvat samaan ryhmään (musiikki/puhe kuin puhe/puhe).

Tietoisuuteen tulevan informaation valintaperusteina toimivat tarkkaavaisuuden suuntaaminen sekä tarpeet, vaikuttaen kulloinkin siihen mikä tulee havaituksi. (Broadbent'in koe; eri korviin samalla äänenpainetasolla eri informaatiota. Koehenkilö saattoi kuunnella valikoivasti vain yhtä kanavaa, jolloin toiselta tullut informaatio jäi täysin huomaamatta ellei sillä kanavalla ilmaantunut jotain merkityksellistä informaatiota kuten koehenkilön nimi. Tällöin koehenkilön tarkkaavaisuus siirtyi heti sille kanavalle.) Esim. lentäjien soveltuvuustesteissä annetaan suuri paino henkilön haivaintokentän laajuudelle sekä kyvyille tehdä simultaanihavaintoja samoilla ja eri aistialueilla.

Eräs idea äänten efektikäyttöön...

Lavastetekniikassa voidaan ohjalla sopivilla, asiayhteyteen selvästi liittyvillä efekteilä yleisön tarkkaavaisuutta eri tahoille lavaa. Sillä voidaan antaa erityistä painoa joillekin repliikeille.

Esimerkki: Oletamme, että ukkosen äänellä on jokin tärkeä merkitys näytelmässä. Vähää ennen tietyn siihen liittyvän repliikin ilmaantumista ohjataan yleisön mielenkiinto vaikkapa hiljaisella, tuskin havaittavalla efektillä sen henkilön suuntaan, joka sanoo tämän repliikin. Yleisö on täten valmistettu tärkeän tapahtuman ilmaantumiseen. Tätä samaa ääntä voidaan tällaisen 'ensiesittelyn' eli leimaamisen jälkeen käyttää itsenäisenä merkinä ja symbolina aina kun halutaan korostaa jonkin tapahtuman tärkeyttä tai piilevää yhteyttä ukkoseen.

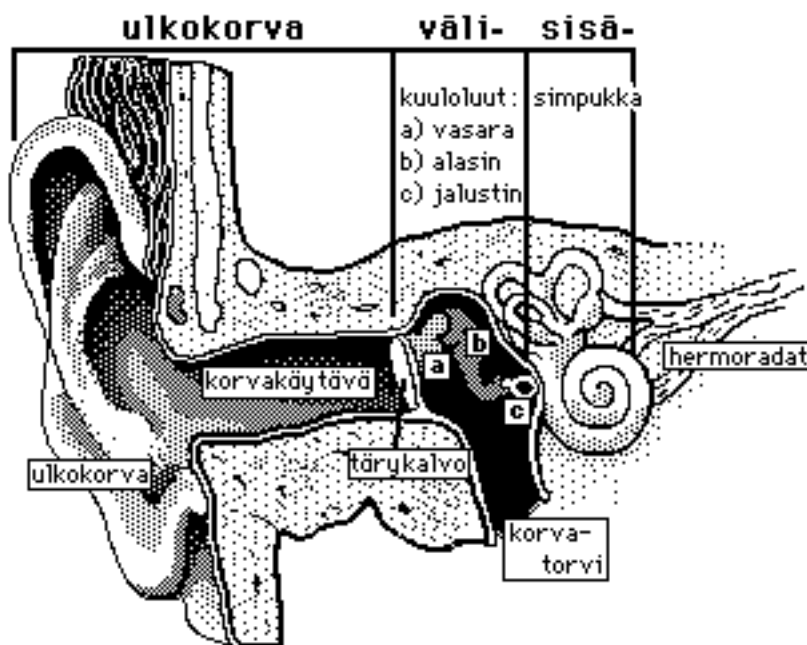
Korvan fysiologiaa:

Kuuloaisti kuuluu ns. kaukoasteihin mutta siihen liittyy myös ihoaistimus (osittain myös elollisaisti sisäelinten resonoidessa). Se on luonteeltaan logaritminen kuten muutkin aistit (siis muutoksia ei havaita aritmeettisen sarjan mukaan vaan geometrisen eli muutokset ovat suhteellisia {kaksi kertaa voimakkaampi ääni}).

Kuulohavainto edellyttää kuuntelemista, ei siis erillisinä ärsyketä, vastaanottamista ja rekisteröintiä. Kuulohavainto on myös yleensä binauraalista eli kaksikorvaista. Tähän ominaisuuteen liittyy keskeisesti äänilähteen paikannettavuus eli suuntakuulo.

Korvan rakenne jakautuu kolmeen pääosaan (kuva 2):

- ulkokorva (korvalehti ja korvakäytävä tärykalvoon asti)
- välikorva (tärykalvon ja simpukan ikkunoiden välinen ontelo)
- sisäkorva (simpukka, tasapainoelin sekä hermokimpun alkuosa)

kuva 2

Ulkokorvassa korvalehden tarkoituksena on muokata ääniaaltoja riippuen mistä suunnasta ne tulevat. Esimerkiksi takaa tulevan äänen spektrissä on vaimennusta 1KHz:in kohdalla sekä korostusta sen kummallakin puolella. Graafista taajuuskorjainta kannattaa käyttää takaa tulevien äänien tehostamiseen tai jopa aikaansaamaan illuusio takaa tulevasta äänestä.

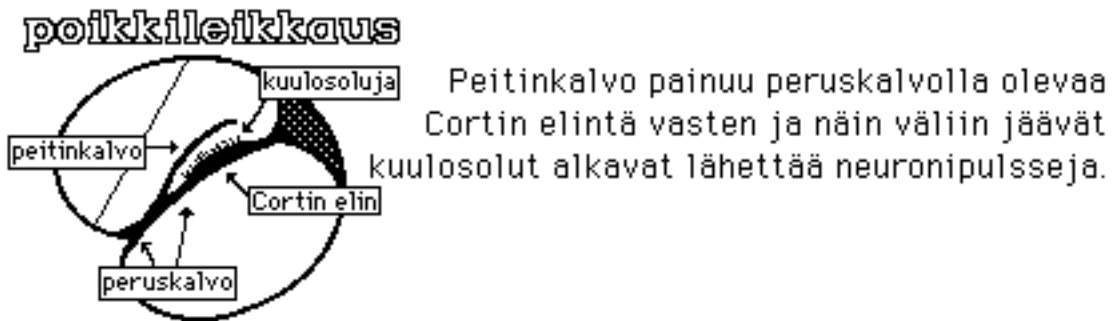
Seuraavaksi ääniaalto joutuu korvakäytävään, joka on epälineaarinen suppeneva torvi, josta seuraa äänen vääristymistä. Ilmanpaine saa tärykalvon värähtelemään ja näin ääniaalto muuttuu liike-energiaksi, joka välittyy kuuloluita pitkin ontossa välikorvan ontelossa simpukan (Cochlea) soikeaan ikkunaan. Kuuloluut mm. vaimentavat liian kovia ääniä. Välikorvan ontelosta johtaa ohut käytävä (Eustachiuksen käytävä) nenäonteloon tasaten näin välikorvan paineen ulkomaailmaan.

Simpukka on täynnä joustavaa nestettä, johon lopuksi äänisignaali tulee muut-
tuen jälleen paineen vaihteluiksi. Tämä nesteen paine painaa aaltopituutta vastaavaa
kohtaa peitinkalvolla vasten peruskalvoa ärsyttäen näin Cortin elimellä olevia kuulo-
soluja. (kuvat 3 ja 4)

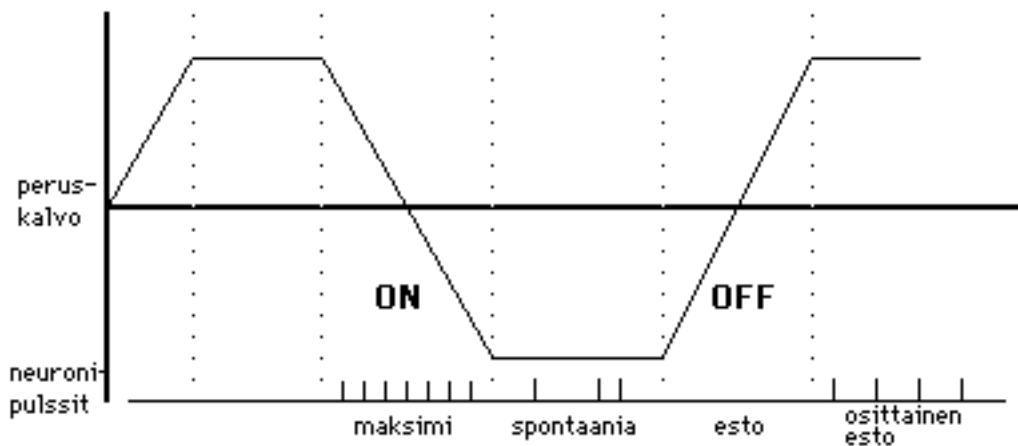
Simpukan nesteeseen muodostuu ilmassa esiintyviä aaltoja
vastaavia paine-eroja, jotka painavat paineen maksimipis-
teissä peitinkalvoa peruskalvoa vasten. Taajuus löytyy siis
aallonpituuden mukaan.

kuva 3

kuva 4

Kuulosolut lähettävät neuronipulsseja (varsinkin kun $f < 3\text{KHz}$) seuraavan kaavion (kuva 5) mukaan, jossa näkyy peruskalvon liike tasapainopisteensä ympärillä (Scala tympani on alhaalla). Informaatio koostuu joko laukaisutaajuudesta tai aikajaumasta (keskiarvo).

kuva 5

Yhteenvedona voimme jakaa kuulotoiminnan karkeasti neljään eri päävaiheeseen. Näillä kaikilla eri toiminnoilla on oma merkityksensä informaation muokkaajana sekä erillisinä että yhdessä eri yhdistelminä.

1) Värähtelyn mekaaninen siirtyminen, tämä on kuulemisen etäisin osatoiminto johon osallistuvat tärykalvo, kuuloluut ja perilympha-neste.

2) Sähkökemialliset prosessit aistisoluissa, Cortin elimellä olevien kuulosolujen ärsyyntymisestä syntynyt prosessi.

3) Neuraalisten yhteyksien käynnistyminen, hermosoluja pitkin välittyvät hermoimpulsseja.

4) Aivokuoren eli Cortexin tiedon käsittely eli hahmotus. Musiikki vaikuttaa aivojen alfa-rytmiin eli emotionaalisuuteen. Aivot käsittelevät äänihahmotusta erään teorian mukaan seuraavasti; vasen aivopuolisko 'kuulee' ja käsittelee äänitietoja kun taas oikea puolisko hakee referenssiä toimintojensa mielekkyydelle. Tästä voisi johtua musiikin harkittu käyttö mielen virittämiseksi; sotaan, kuluttamaan, viihtymään...

Korvan ominaisuuksista...

Kuuloaistin taajuusrajat eli kuuloalue (= erotellaan eri sävelkorkeuksia) on n. 20-20000 Hz. Alle 20 Hz:n äänet ovat subsonisia (infraäänet) ja ne aistitaan pääosin tuntoaistin välityksellä ('makee jytä'). Tästä johtuu, että kuulokekuuntelu tuntuu oudolta, koska emme aisti koko kehollamme vaan vain korvillamme. Kuulokekuuntelussa pyritään monasti korvaamaan täyden aistimuksen puuttuminen äänen voimakkuuden liiallisena korostuksena, josta seuraa pahimmassa tapauksessa kuulon vammautumisen.

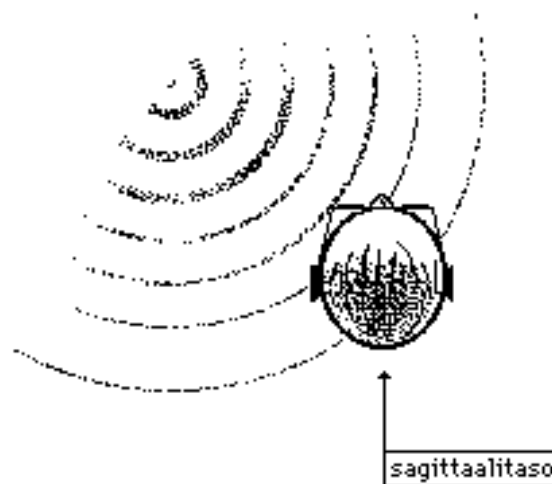
Yli 20000 Hz:n ääniä kutsutaan supersonisiksi (ultraäänet) ja ne vaikuttavat differenssiäänien kautta normaalille kuuloalueelle. Tämän takia on esimerkiksi äänilaitteiston suunnittelussa huomioitava toistolaitteiston ulottuminen huomattavasti yli normaalin kuuloalueen. Paras kuuloalue, eli se alue jolla on eniten kuulosoluja peruskalvolla, on n. 60-4000 Hz. Käytännössä tämä tarkoittaa samaa kuin musiikin olennaisin alue. Aistiherkin alue sijaitsee välillä 1000-4000 Hz, eikä ole ihme, että musiikissa pyritään melodia sijoittamaan tälle alueelle. ($C_1= 32$ Hz ja $C_8= 4138$ Hz).

Äänen korkeuden havainto on kääntäen verrannollinen äänen keston. Siis mitä lyhyempi jokin ääni on, sitä vaikeampi on erottaa sen korkeutta. Tämä johtuu siitä, että korvamme tarvitsee äänestä koko periodin kestoisen näytteen voidakseen tehdä korkeushavainnon. Korva erottaa suunnilleen 1500 eri sävelkorkeutta sekä noin 325 eri kuuluvuutta (alueella 1KHz-4KHz) tästä seuraa, että erotamme noin 340000 eri äänestä, mikä mielenkiintoista kyllä on suunnilleen sama kuin erottamiemme värien määrä. Jos kuitenkin kaksi ääntä soi melkein saman korkuisina, niin voimakkaampi peittää heikomman äänen. Tätä kutsutaan peittoilmiöksi (masking). Tyypillisin esimerkki on keskustelun vaikea seuraaminen voimakkaassa taustahälyssä. Korvan fysiologiasta johtuu myös äänen voimakkuudesta riippuva sävelkorkeuden madaltuminen alueella 150-500 Hz ja sävelkorkeuden nousu alueella 4KHz-12KHz.

Kuulokynnys on taajuudesta riippuvainen muuttuja (loudness). Hiljaisimman äänen (1000Hz) paine on vain n. 10^{-12} W/m² ja kipukynnys on suunnilleen 1W/m². Siis voimakkaimman äänen suhde hiljaisimpaan on 1000000000000/1. Musiikillisten äänien suhdeluku on 10000000/1 (heikoin= 10^{-9} W/m² ja voimakkain= 10^{-2} W/m²).

Kuulohavaintoon liittyy vielä käsite suuntakuulo. Se edellyttää binauraalista havaintoa ja aivot konstruoivat suuntatiedon kummankin korvan seuraavista eroista (liittyy sagittaalipoikkeamaan, kuva 6):

- 1) intensiteettierot, päätä käännetään kunnes kummankin korvan äänipaineasitus on sama.
- 2) vaihe-erot, äänikentän havainnon aikana pyritään päätä kääntämällä saamaan kumpaankin korvaan aaltorintama samanvaiheisena.
- 3) aika-erot, tämä liittyy lähinnä äänen alukkeeseen eli alkutransientin havaintoon kun ääni tulee hieman eri aikaa korviin.

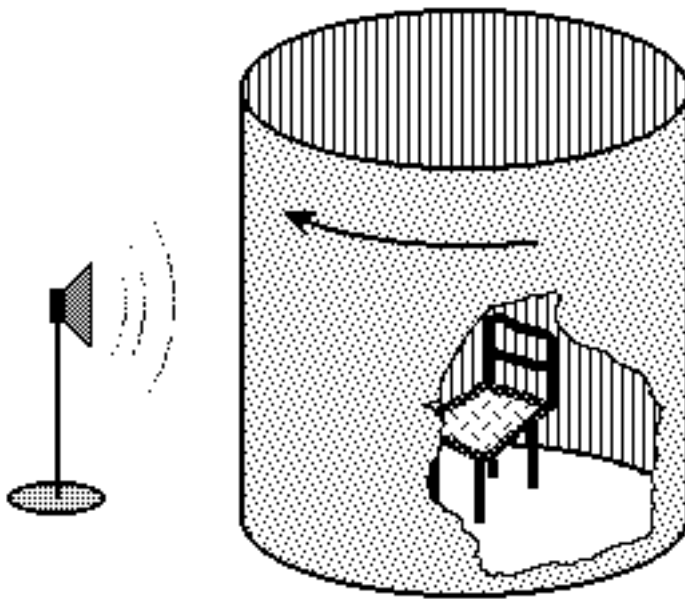
kuva 6

Haas'in efekti eli edelläkulkuefekti: ensimmäinen aaltorintama vaikuttaa suunta-aimistukseen, kaiku sekoittaa loput. Tämä koskee lähinnä lyhyitä äänipulsseja. Mitä lyhyempi äänipulssi sitä vaikeampi on tunnistaa äänilähteen sijainti. Lintujen varoitussäät ovat juuri näitä erittäin lyhyitä naksahduksia, jottei vihollinen paikantaisi varottajaa.

Korvalehden muoto vaikuttaa suurelta osin värittämällä eri suunnilta tulevia ääniä (suodatus). Tämä liittyy lähinnä vertikaalipoikkeamiin, jossa ihmisen kuuloaisti on aika huono (emme erota pään yläpuolella eri suuntia). Mielenkiintoinen koe on pyytää koehenkilöä silmät suljettuina taivuttamaan korvalehtien yläosaa kevyesti etualaviistoon. Kun hänen edessä kilistetään vaikkapa avainnippua, on henkilön suuntahavainto virheellinen.

Pään varjo, vaikuttaa silloin kun äänilähteen aallonpituus on paljon pään halkaisijaa pienempi. (intensiteetti)

Näköaisti on tärkeä tekijä suuntahahmotuksessa. Kuuloaisti antaa vain summittaisen suunnan ja samalla näköaisti etsii mahdollista äänilähdettä. (Televisiovastaanottimen kaiutin sijaitsee aina kuvaruudun vieressä, silti koemme puheen tulevan kuvattavan ihmisen suusta.) Näköaistin vaikutuksesta suuntakuuloon on tehty mielenkiintoinen koe (Pentti, 1954 Helsingin Yliopisto, kuva 7). Koehenkilö istuu suuren läpinäkymättömän raidallisen sylinterin sisällä ja ulkopuolella on äänilähde. Äänilähde on koehenkilön tietämättä kiinteästi asennettu. Sylinterin pyöriessä hitaasti, lähettää äänilähde signaaleja, jotka koehenkilö aistii liikkuvaksi (päinvastaiseen suuntaan kuin sylinteri) koska näköaisti signaloi jatkuvasti liikettä.

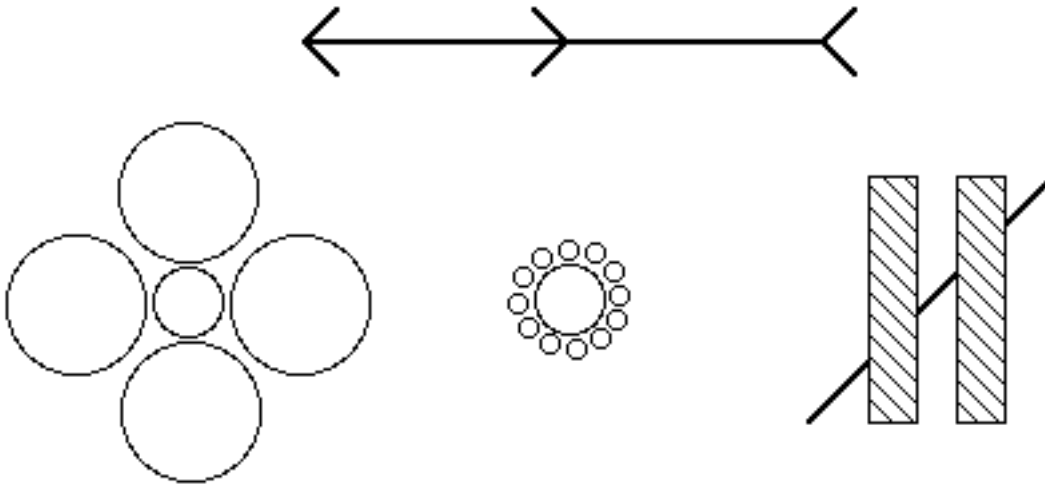
kuva 7

Näköaistin tärkeyden huomioiminen antaa mielenkiintoisia mahdollisuuksia luoda illuusioita tai korostaa tiettyjä asioita esitystilanteessa. Näyttelijän seuraaminen playback:issä useiden kovaäänisten miksauksella ei ole kovin tärkeää, koska ihmiset assosioivat kuitenkin äänen visuaalisen oletuksensa mukaan.

Etäisyyden aviointi pohjautuu sointispektrissä havaittuihin eroavaisuuksiin. Matalat osaaänekset vaimenevat etäisyyden suhteen nopeammin. Ihmisen auralinen etäisyysaisti on erittäin kehittymätön. Esimerkiksi kissa perustaa hyppynsä pituuden piimeässä kuulemiensa äänien perusteella.

Kuulopsykologiasta...

Äänen hahmopsykologia on suhteellisen nuori ja vielä haparoiva tieteen alue. Vertaamme seuraavassa rinnakkain optisia hahmotapahtumia auralisiin. Ensiksi muutamia optisia illuusioita (kuva 8):

kuva 8

Musiikin illuusioita, sellaisia säveliä, joilla ei ole vastinetta ulkoisessa luonnossa, joita siis ei akustisilla kojeilla voida todeta, nimitetään subjektiivisiksi. Jos sävelärsyke on tarpeeksi voimakas (~80 dB) voidaan kuulla osääneksiä, joilla ei ole fyysikaalista vastinetta (Differenssiäänekset).

Sävelen voimakkuuden lisääminen vaikuttaa sen väriaistimukseen (suurempi alue osääneksiä tulee kuulokynnyksen yläpuolelle).

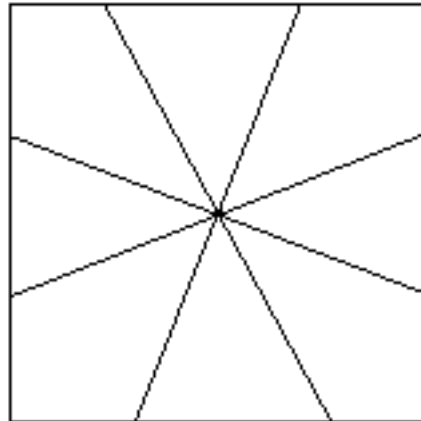
Mitä korkeammalla intervalli sijaitsee, sitä suppeampana se tajutaan.

Fysikaalisesti yhtä voimakkaat, mutta eri korkuiset äänet, aistitaan eri voimakkaina. Kääntäen; kahdesta samankorkuisesta, mutta eri voimakkuudella soitetusta sävellestä, voimakkaampi aistitaan korkeampana (Osäänespatsas eli sointiväri vaikuttaa sävelkorkeuden aistintaan).

Rytmin toisto samassa tempossa vaikuttaa 1/16-nuoteilla toteutettuna hitaammalta kuin 1/4-nuoteilla, josta seuraa, että koehenkilö pyrkii lisäämään tempoa lyhyillä aika-arvoilla (informaatiotiheys).

Hahmopsykologia korostaa havaintojen kokonaisvaltaisuutta, siis kokonaishavainto hallitsee osiaan. Kokonaisuus on enemmän kuin osiensa summa.

Keskeinen tapahtuma hahmotuksessa on kuvion ja taustan erottuminen toisistaan. Tämä tapahtuu kontrasti-ilmiön avulla. Voidaan yleistäen sanoa, että suuret pinnat koetaan taustoiksi ja pienet kuvioiksi (kuva 9). Musiikissa melodia etenee rytmisesti liikkuvammin kuin säestys, erottuen näin selvästi taustaansa vasten.

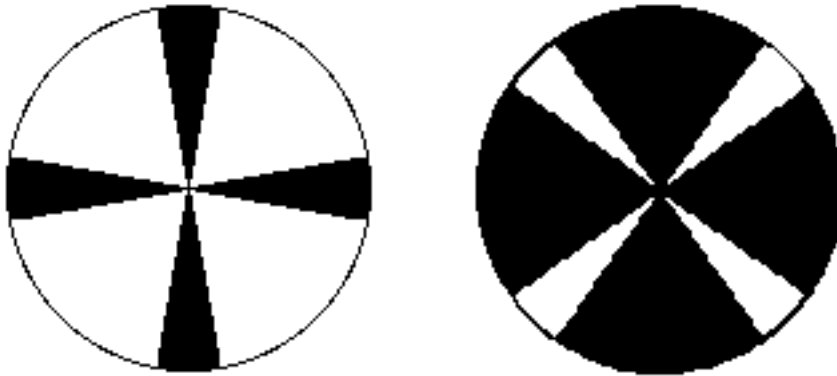
kuva 9

Toinen tärkeä hahmolaki on pyrkimys valiomuotoisuuteen. Hahmotus suosii yksinkertaisuuden periaatetta. Pyrimme hahmotuksiin, joissa esiintyy mahdollisimman vähän epävarmuutta ja muutoksia sekä vähän mahdollisuuksia eri tulkintoihin. Valitsemme yksinkertaisimman, ehkä opitun kautta omaksutun hahmon, koska evoluution aikana syötiin ne, jotka jäivät ihmettelemään havaintonsa eri variaatioita.

Musiikissa tämä tarkoittaa yksinkertaisten lukusuhteiden suosimista. Siis musiikissa konsonanssi, miellyttävin, rauhallisin sointi, koostuu sävelistä joiden lukusuhteet ovat mahdollisimman yksinkertaisia eivätkä mielellään sisällä alkulukua 7. (Oktaavi=2/1, kvintti=3/2, kvartti=4/3, suuri seksti=5/3, suuri terssi=5/4, pieni terssi=6/5, pieni seksti=8/5).

Optiset hahmolait voidaan siirtää myös selittämään musiikissa olevia vastaavia la-keja. Seuraavassa esitellään optiset hahmotuslait kuvaesimerkein sekä luodaan rinnas-tuksia musiikin tapahtumiin.

1) Kuvio ja tausta: pienempi alue tulkitaan yleensä kuvioksi ja suurempi taas taus-taksi (kuva 10). Musiikissa aluetta vastaa aika-arvo.

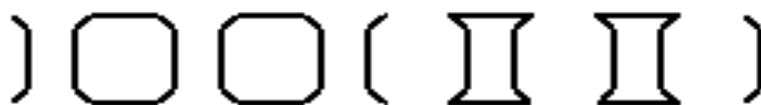
kuva 10

2) Läheisyys: ryhmittyminen suuremmiksi kokonaisuuksiksi tapahtuu etäisyyksien mukaan (kuva 11). Musiikissa vastaavuus, sävelten läheisyys sekä rytmikuvioiden lä-heisyys, sävelvärin sukulaisuus (soitinryhmät).

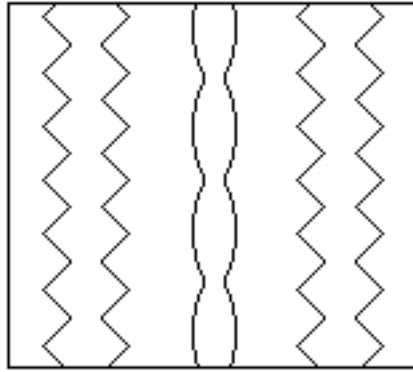
kuva 11

3) Sulkeutuneisuus: pienehköt suljetut alueet tulkitaan kuvioiksi (kuva 12). Musii-kissa korukuviot, lyhyet rytmiset ryöpsähdykset jne...

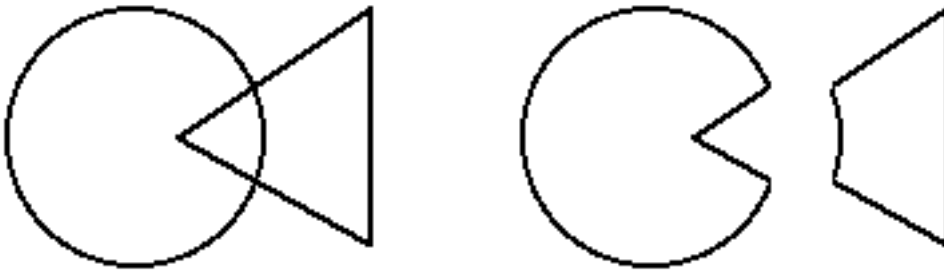
kuva 12

4) Symmetria: symmetriset kuviot hahmotetaan kuvioiksi (kuva 13). Musiikissa teeman eri variaatiot; peili-, rapu- ja ravun peiliteema.

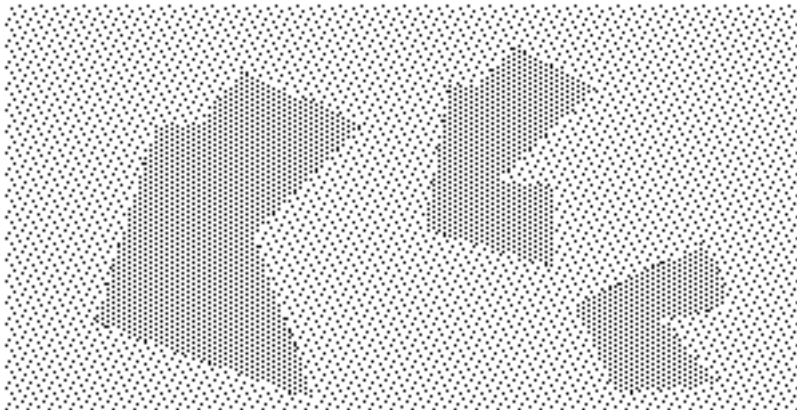
kuva 13

5) Hyvä jatkuvuus: yhtenäisenä jatkuva linja tulkitaan itsenäiseksi kuvioiksi (kuva 14). Tämä laki voittaa sulkeutuneisuuden lain. Musiikissa asteikon päätyminen oktaaviin, asteittaisen kulun suosiminen.

kuva 14

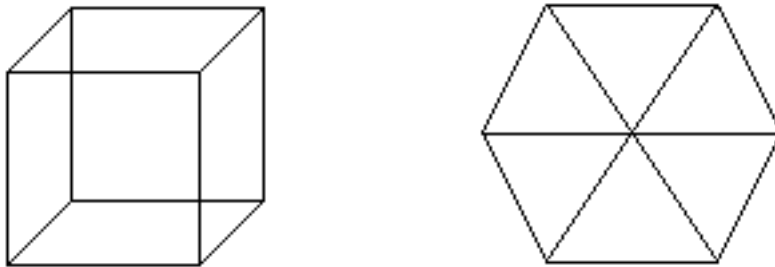
6) Samanlaisuus: samanlaiset piirteet hahmoissa muodostavat niistä kokonaisuuksia (kuva 15). Musiikissa teeman variaatiot.

kuva 15

7) Yhteinen liike: samanlaisessa liikkeessä olevat pisteet koetaan yhteen kuuluviksi. Ilman tätä hahmotusta ei liikkeessä olevaa kohdetta voisi havaita. Musiikissa paralleeliliike intervaleissa tai soinnuissa (melodisesti tai rytmisesti).

8) Yksinkertaistaminen: havaintotoiminta pyrkii minimoimaan organisaationsa epävarmuutta (kuva 16). Musiikissa vallalla yksinkertaiset melodiat koska niissä ovat motiivit selvimmän esillä.

kuva 16

Musiikillista käytäntöä edellisestä:

- korva korjaa tasavireisissä soittimissa enharmoniset sävelet niiden funktion mukaan (melodiat: c-g-fis-g ja c-es-ges).
- 6-soinnun basson kaksinnus on dissonoiva johtuen ylä-äänesten törmäyksistä.
- 6₄-soinnussa on kaksinnettava basso jotta soinnulle tulisi luonteva purkauksen tarve.
- kvartti on dissonanssi (1. ja 2. ylä-äännes dissonoi).
- intervallin luonne muuttuu riippuen missä oktaavialassa ja miten liudennettuna (=hajoitettuna) se soitetaan (esim: p6 H-g kuulostaa dissonoivalta).
- Chopin-rubato; soitetaan basson sävel muutamaa millisekuntia aikaisemmin kuin melodian ääni. Saadaan 'laulava' kosketus koska basso ehtii 'herättää' ylä-ääneksensä johon melodiasävel kuuluu.
- pianistin 'kosketus' on mahdoton yhdellä sävelellä, mutta sointua soitettaessa tulevat eri sävelten aikaerot esiin antaen oman 'klangin' pianistille. Yleensä matalimmat äänet soitetaan ensimmäisinä.
- soitinnus
- matalalla soivat soinnut ovat sameita, koska niiden ylä-äänepatsaasta on enemmän dissonoivaa materiaalia kuultavissa.
- intervallin liudentuminen. Kun intervalli laajenee niin osäänespatsaat ovat yhä vähemmän päällekkäin.
- iskusävelet ovat pitempiä, koska ne toimivat rytmin hahmottajina.
- viulun crescendossa on korjattava äänen korkeutta (yleensä alaspäin).
- peruspulssi hahmottuu yleensä henkilön oman sydämen lyöntitiheyden mukaan ol-
len välillä MM. 60-80. Tempoja on olemassa vain kolme; keskitempo, nopea ja hidas.
Harjoitustempo kannattaa valita kaavasta: esitystempo/kokonaisluku.
- liikkeen ja levon periaate eli komplementaarinen rytmi.

Musiikki on ajankäytön taidetta, ei simultaanihavaintoja.

Psyykinen kuulo...

Kaiken edelläolevan lisäksi äänitapahtumien lopulliseen mieltämiseen vaikuttavat meitä ympäröivän äänimassan ihoaistimuksen ohella:

- asenteet ('no se on nyt sitä elektronista musiikkia, eihän sellainen konemusiikki voi olla kaunista') (mikä on loppujen lopuksi "kaunista"???)
- odotukset ('kaikki ovat kehuneet hänen tulkintaansa, siis se on hyvä')
- tottumukset ('Mozartia on totuttu pitämään ns. hyvän musiikin säveltäjänä')
- ympäristö ('on se kauheata kun kirkkokonserttiin esiintyjät pukeutuvat farmareihin..., mahtavatkohan osata edes soittaa...')
- mielentila ('kaikki on päin honkia, nyt tarvitsen kaihoisaa, surumielistä ja lohduttavaa musaa...Häh...eihän tämä ole lainkaan sellaista...')